

ЛИНЕ КОБЕРБЪОЛ ЗЕЛЕНО СИЯНИЕ

Част 4 от „W.I.T.C.H. приключения“

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2003

chitanka.info

ЗЕЛЕНИ ПРЪСТИ

— Късаш цветята! — кресна обвинително Лилиан. — Мама каза да не пипаме растенията й, а ти ги късаш!

Въздъгнах. Онзи, дето е измислил по-малките сестри, трябва да го заключат в една стая с някоя от тях, докато не осъзнае, че не бива да съществуват.

— Отстранявах само умрелите листа — обясних. — Това трябва да се прави — полезно е.

Откъснах внимателно още едно изсъхнало цветче от хибискуса. Със силен трясък саксията се разцепи на две добре оформени половинки и пръстта се разсипа по пода на всекидневната. Стреснах се и изпуснах растението.

— Ти го счупи! — развика се Лилиан. — Мамо! Нелия счупи саксията!

— Млъкни! — изсъсках й. — Млъкни или... — Но вече беше твърде късно.

— Корнелия!

Мама беше застанала на вратата и ме гледаше сърдито.

— Казах ти да не ми пипаш растенията. Как може да си толкова, нехайна?

— Но аз не съм направила нищо!

— Така ли? Сигурно клетото растение е решило самичко да си счупи саксията?

Изгледах намръщено цветето. Не изглеждаше да е „клето“. Всъщност беше в цветущо здраве. Направо си растеше пред очите ми.

Растеше пред очите ми...

В ума ми се прокрадна ужасно подозрение. Погледнах ръцете си. Съвсем невинни на вид, наистина — изящни и доста бледи в тази ранна пролет. Никакъв намек за видима зеленина — но като Повелителка на Земята, аз знаех, че мога да накарам растенията да растат, когато си поискам. Само че не бях поискала. Не се бях опитвала да предизвикам нищо. И въпреки това цветето беше започнало да

расте така устремно, че бе разцепило саксията. Дали силите ми не се бунтуваха срещу мен? Обезпокоителна мисъл.

— Е, стига си стърчала така — подкани ме мама. — Донеси нова саксия за бедното растение, преди съвсем да е загинало.

— Нелия каза, че го усмъртява — рече важно Лилиан. — Каза го, а после и го направи!

— Отстранявах само умрелите листа, глупачко!

— Не говори така на сестра си. Върви донеси саксията. И като си почнала, донеси също и прахосмукачката и почисти тази мръсотия.

— Защо аз? Аз не съм направила нищо. Честно, понякога си мисля, че робството не е било премахнато...

— Корнелия, още малко и ще си изпросиш наказанието! Ще те накажа да не излизаш от вкъщи!

Това ме накара да млъкна. Тя нямаше да постъпи така, нали? Не и когато предстоеше ревюто на Хей Лин! Стрелнах я изкосо с поглед.

— Е?

Мама ме изгледа сърдито и реших да не рискувам.

— Добре де, добре, отивам!

След като пресадих растението и извърших маневрите по почистването, естествено че отидох късно в училище и закъснях за генералната репетиция на модното ревю на Хей Лин в събота следобед.

Тъкмо когато влизах, Ирма изскочи през вратата и едва не ме събори с камарата кашони, които мъкнеше.

— Закъсня! — тросна се тя.

— Съжалявам.

Няколко метра по-надолу по коридора изникна подвижна стълба и трябваше да отскоча, за да не ме сплеска.

— Опа! — възкликна Уил. — Не те видях. Не си ли малко закъсняла?

— Да.

В залата Тарани приключваше с монтирането на фотоапарат върху един триножник. Както се взираше в светломера си, тя изведнъж се отмести назад и ме настъпи здравата по десния крак.

— О, въ, съжалявам — смънка тя. Всъщност не ме виждаше. — Ще ми се Уил да беше осветила сцената малко по-равномерно. О, Хей Лин те търси. Ти май закъсня, а?

— Да — изсъсках и влязох с куцукане в класната стая, превърната в гримьорна. Разпръснатите навсякъде из нея поли и рокли в ярки цветове я караха да изглежда така, сякаш там беше избухнала дъга. Хей Лин, като никога, се мръщеше.

— Не, не тази! — рече тя на Кара, една приятелка от училище. — Това е за финала. Къде е... — и точно тогава ме мярна. — О, ето те и теб. Ти...

— Закъснях. Да. Знам. Съжалявам.

Хей Лин събра длани и ми се усмихна.

— Исках да кажа, че ми стана драго, като те видях. Моля те, ще ми помогнеш ли да подредя всичкото това?

Цялата ми напрегнатост и раздразнение се изпариха. И аз ѝ се усмихнах. Беше невъзможно да не ѝ се усмихнеш.

— С радост — отвърнах. О, как се надявах ревюто ѝ да има успех. Хей Лин бе работила здраво, за да довърши всички рокли навреме — и наистина, ама наистина го заслужаваше.

Беше от онези мигове, когато ти е хубаво, че всичко е най-обикновено. Не, нямам предвид онова, скучното обикновено, а просто, че нямаше нищо магическо. Да помагаш на една от своите приятелки да направи най-доброто модно ревю, което нашето училище е виждало. Да обсъждаш музиката, прическите и тъй нататък. Да се тревожиш за размазания туш за мигли и за това да не се спънеш в подгъва си, вместо триметрови чудовища с гущерови опашки да застрашават живота ти. Не ме разбирайте погрешно. Да си част от УМЧ е едно от най-вълнуващите и важни неща, които някога са се случвали в живота ми. Когато открих за първи път някои от способностите си, бях хем горда, хем мъничко уплашена. А после Уил се сдоби със Сърцето на Кандракар... То може и да изглежда само като интересен кристален медальон, но притежава наистина поразителни сили. Открихме, че всички ние сме свързани чрез него по един странен нов начин, а всяка от нас притежава особена дарба да владее една от природните стихии. Моята е Земята, разбира се. Хей Лин великолепно контролира Въздуха. Тарани е Повелителката на Огъня, а Ирма прави невероятни магии с Водата. Уил по някакъв начин ни обединява — нас и всички стихии — в чиста енергия. Тя е нашата водачка. В началото

ми беше малко трудно да го приема. Аз винаги съм си била от онези хора с твърда почва под краката си, както, предполагам, подобава на Поведителката на Земята. И ето на — присъгнаха ни се едни и същи странни сънища и имахме на разположение всичките тези вълшебни сили, когато открихме, че Кандракар се е сдобил с пет нови Пазителки. Имахме врагове в светове, за които не бяхме и чували — тогава. Покъсно разбрах, че там имаме и приятели. Дори много скъпи приятели — но това е друга история. Всичко ни дойде малко в повече — нещо като сбъдната мечта и кошмар в едно. И все още понякога става твърде вълнуващо. И затова ти е добре, когато се занимаваш с работи, нямащи нищо общо със спасяването на света, които те оставят да бъдеш просто четиринайсетгодишна и напълно невълшебна. Или поне така си мислех. Но през онзи ден магията се вихреше из Хедърфилд — магия, която скоро щеше да е много трудно да пренебрегнеш.

— Дами и господа, училище „Шефилд“ е гордо да ви представи пролетната колекция на нашата скъпа Хей Лин!

— Колко много хора — прошепна Тарани, застанала до мен от страни на сцената. — Радвам се, че ти ще излизаш там, а не аз!

— И ти би се справила.

— Не, не бих. Щях да бъда нещастна и притеснена.

Самата аз не се чувствах кой знае колко прекрасно. Ръцете ми бяха влажни и постоянно ми се искаше да ги изтрия в полата, което би било живо престъпление. Веднъж четох интервю със супермодел в някакво модно списание. „Номерът е да излезеш на подиума със съзнанието, че си красива — беше казала тя. — Тогава и публиката ще го повярва.“ Лесно ѝ е на нея. Ами ако изобщо не си сигурна? Докоснах нервно косата си.

Музиката засвири. Хей Лин беше избрала за първото излизане песен на Кармила — силно рок парче с бърз ритъм.

— Давай! — Тарани ме подбутна лекичко отзад. — Разбий ги!

Краката ми се раздвижиха почти самovolно. С усмивка, която усещах като малко дървена, пристъпих на подиума. Зад мен Хей Лин сигурно си гризеше ноктите. Знаех, че аз бих си ги гризала, ако разхождаха моята колекция напред-назад по подиума, за да я видят

всички. Но на тях щеше да им хареса, нали? Не можеше да не им хареса. Или бяха без вкус!

Подсвирквания и подвиквания от дъното на залата. Юрая и неговите бандити? Какво ли правеха тук? Кой знае защо не мислех, че са дошли, за да се осведомят за модните тенденции. Но по никакъв начин нямаше да им позволя да съсипят голямата вечер на Хей Лин!

Изведнъж усетих, че се движа много по-решително. Вижте това, мислех трескаво. Това е страхотна рокля. Млъкнете и я погледнете! Врътнах се сърдито така, че тюркоазената пола се развя около бедрата ми. Метнах поглед през рамо, най-вече за да накарам ония идиоти да млъкнат. Чакайте. Не трябваше ли да се усмихвам? Е, не всяка манекенка се усмихва. И сърдитият ми поглед свърши работа. Юрая бе притихнал на мястото си и поне засега си траеше.

Когато влизах зад кулисите, на подиума излезе Ирма. Тя ми метна бърз стреснат поглед. Защо? Нещо не беше наред ли? Припряно проверих дали не съм разляла нещо, или в края на краищата не съм си избърсала дланите в лъскавата пола. На мен ми изглеждаше съвсем наред.

— Уха! — възкликна Тарани със същата смаяна физиономия. — Ти изглеждаше направо свирепа там!

Свирепа ли?

— Само се опитах да накарам Юрая и неговите приятелчета да млъкнат — смънках. — Хайде, помогни ми с ципа.

— Каквато и да е била причината, със сигурност накара хората да те гледат! А аз направих страхотна снимка.

Съблякох тюркоазената рокля и облякох карминена, украсена с мъниста и ресни — част от силно индивидуалния стил на Хей Лин. От горното стъпало на подиума тя ми правеше трескави знаци да побързам. Започнах да се изкачвам по стълбите.

Опа! Тюркоазените сандали със сигурност не отиваха на червената рокля. Изритах ги припряно, а докато се изкачвах по стълбите, нахлузих алените, които ми беше дала Тарани, като подскачах ту на единия крак, ту на другия. Секунда да се успокоя, дълбоко вдишване — и пак беше време да изляза на подиума.

— Какво имаш в косата? — учуди се Хей Лин, докато минавах покрай нея.

— Какво?

— Нещо зелено... карай, твой ред е!

Зелено ли? Нямах време да проверя. По-късно.

Разбира се, бях гледала модни дефилета. Доста. Докато самата аз не взех участие в ревю, не знаех каква трескава невидима работа е нужна, за да изкараш манекенките на подиума с такъв лъскав и стегнат вид, с идеални прически и грим. Шоуто премина като в мъгла — затваряне на щипове, отваряне на щипове, бързи проверки в огледалото, музикални подсещания и аплодисменти. Защото хората вече ръкопляскаха при всяка поява на нова рокля. И макар Хей Лин все още да изглеждаше потънала до уши в работа, на обичайно засмяното ѝ лице сега бе цъфнала огромна щастлива усмивка чак до ушите.

А после — финалът. Всички манекенки сме на сцената. Облечени сме в различни бели рокли и всяка от нас държи букет от черешови клонки — нежните розови пъпки едва са се разтворили. А в средата на сцената Хей Лин грее като малко слънчице и се покланя на публиката, която я обсипва с бурни овации. Забелязах, че дори Юрая и бандата му ръкопляскаат, макар и малко неохотно. Вероятно защото госпожа Никърбокър, нашата директорка, беше застанала точно зад тях и ги насърчаваше да проявяват добро възпитание...

И точно тогава то се случи. С угълчето на окото си мярнах някакъв зелен проблясък. В този миг черешовите клонки в ръцете ми изведнъж разцъфнаха.

Тълпата възкликна смаяно „О!“ а после заръкопляска още по-бурно.

— Страхотен ефект! — провикна се някой.

Аз само се блещех срещу букета — искаше ми се да го метна, да се отърва от него, да го захвърля. Първо хибискусът на майка ми, а сега и това. Какво ставаше?

Време беше да слезем от сцената. Зад нас прожекторите помръкнаха и някои хора заизлизаха от залата, а други дойдоха зад кулисите да ни поздравят.

— Благодаря ти, Корнелия! — прегърна ме Хей Лин. — Благодаря ти за цялата помощ! И за специалния ефект. — Тя се ухили. — Хубав пролетен щрих, Повелителке на Земята — прошепна тя.

— Но аз не съм направила нищо... — смънках. Така си и беше.

Наистина ли?

ПРОЛЕТТА ДОЙДЕ

— Нелия, Нелия, събуди се!

Нямах кой знае какъв избор. Не и когато Лилиан подскача нагоре-надолу върху леглото ми като побъркана и през скок се приземява върху мен.

— Махай се — троснах ѝ се дрезгаво и замахнах с ръка към нея.
— Вън!

— Има те във вестника.

— Разкарай се или... Какво? — В миг желанието ми да я превърна в нещо много по-дробно и тихо се изпари. — Какво каза?

— Има те на снимка във вестника.

Измъкнах се от леглото и навлякох халат. В кухнята татко закусваше.

— Здравей, сладуранке! Хубава снимка.

— Дай да видя!

Той бутна към мен неделния вестник. Да, там беше. „Шефилд диктува модата“ — така пишеше и имаше голяма цветна моя фотография, на която гледах сърдито невидимия Юрая. Само че на снимката някак си изглеждах по-скоро пламенна, отколкото ядосана, а тюркоазената рокля правеше очите ми невероятно сини.

— Аз... изглеждам съвсем като истински модел — измънках.

Татко ми се усмихна.

— Направо си като картинка — похвали ме той. — Както винаги.

— Не, искам да кажа, изглеждам... изглеждам добре.

Но не мисля, че той разбра. Той не забелязва нещата, които аз виждам в огледалото — косата, която ми се иска да беше малко по-чуплива, носът, който е прекалено тесен. За него аз винаги съм хубава. Което е приятно, разбира се, но не е много реалистично.

— Снимала те е твоята приятелка Тарани — отбеляза той. — Виждаш ли?

„Фотография Тарани Кук“ — така пишеше. Имаше и статия за модното ревю и за Хей Лин, както и кратък коментар на директорката

госпожа Никърбокър за това как „ние винаги сме насърчавали творческите пориви у нашите ученици“.

— Трябва да се обадя на останалите — промърморих, — за да се уверя, че са го видели.

А после забелязах още една илюстрирана статия на същата страница: „Бук постави рекорд“ — пишеше там. И продължаваше: „Вчера гигантското дърво, известно като Бука от Ханабейкър, разлисти свежи пролетни листа — цял месец по-рано. «Никога не съм виждал подобно нещо — твърди началникът на поддръжката Томас Грийнбоу, — а работя в този парк от почти трийсет години.» Според метеоролозите температурите «не са били над средните», но и другите избуяли растения в парка свидетелстват, че пролетта определено е дошла!“.

Усетих странна напрегнатост. Вероятно беше съвпадение. Сигурно нямаше нищо. Но си спомних хибискуса и черешовата клонка. И как вчера на път за генералната репетиция минах през парка Ханабейкър.

— Е? — обади се татко.

— Какво „е“? — попитах.

— Няма ли да им се обадиш?

Да им се обадя. На УИЧ. Да. Кимнах.

— Да, най-добре ще е да го направя.

— Не съм си и представяла, че от всички хора точно аз ще го кажа на тебе — подхвана Ирма. — Но, Корнелия, според мен си въобразяваш. Пролет е. През пролетта дърветата се разлистват.

— Прекалено рано им е!

— О, и естествено това трябва да има нещо общо с теб?

— Може да е от глобалното затопляне — обясни Тарани. Изглеждаше малко разтревожена.

— Напоследък не беше особено горещо.

— Но не можеш ли да почувстваш дали е твое дело, или не? — Уил отхапа от сандвича си, обядът ѝ за понеделник. — Лично аз не смятам, че съм правила неволно магии, откакто... е, доста отдавна. Със сигурност не и без да разбере, че аз го правя.

— Нищичко не съм почувствала. Но какво ли друго може да е?

Бяхме доближили глави и говорехме тихо, защото този разговор не беше от ония, които бихме искали да споделим с целия свят, в случая — с останалите хора в училищното кафене. Така че доста се шокирахме, когато изведнъж фотографска светкавица освети лицата ни. Вдигнах стреснато поглед и следващата светкавица блесна право в очите ми.

— Хей, престани... — извиках.

— Ооооо, мооооля ви се, госпожице Хейл, само още едничка, хайде, пуснете ни прочутата си усмивка...

Макар че почти не виждах от петната, които продължаваха да танцуват пред очите ми, разпознах грозната муцуна на Юрая.

— Разкарай се, Юрая!

Той продължаваше да размахва камерата и да святка със светкавицата — подскачаше около мен, като се правеше на папарак.

— Погледнете насам, госпожице Прочут супермодел, добре, прекрасно...

Всъщност почти никой не се смееше на тази проява на неуместен хумор. Искаше ми се да го накарам да изяде собствения си фотоапарат, но с усилие се сдържах и му дарих най-сладката си усмивка.

— Много смешно, Юрая. Скоро ли си купи фотоапарата?

Той като че се изненада, сякаш не следвах точно сценария, който си беше наумил.

— Да, нов е. Е, и какво?

— Надявам се, че са ти продали модел, с който може да борави дори идиот.

Не беше кой знае каква шега, но беше достатъчна, за да накара по-голямата част от публиката в кафенето да се присмее на Юрая. Той съвсем не е сред най-популярните момчета.

— О, ха-ха! — изръмжа той и като че изгуби интерес към играта.

Във всеки случай се махна, а аз само това исках. Или поне така си мислех. Докато по-късно същия ден на излизане от часа по география отново не ме заслепи фотографска светкавица.

— Юрая! — креснах. — Веднъж е смешно, два пъти е просто...

И тогава млъкнах, защото осъзнах, че Юрая не се вижда наоколо.

— Госпожице Хейл? — рече непознатият, който ме причакваше пред кабинета. — Само още една снимка, моля. А после бих искал да поговоря с вас.

— За какво? — възкликнах смаяно.

Кой беше този? Малко прекалено загорял, малко прекалено спретнат, с кестенява коса, подстригана в скъпа прическа и риза с цвят на канела, която малко прекалено отиваше на очите му, че да бъде съвпадение. И кафяви обувки, забелязах, в комбинация с бял ленен панталон.

— Казвам се А. С. Джоунс — представи се той и протегна ръка, — наричайте ме просто Ейси. Аз съм личен асистент на Тони Сахарино, модния дизайнер. Господин Сахарино видя снимката ви във вчерашния вестник и вие наистина привлякохте вниманието му. Занимавали ли сте се някога с професионално манекенство? Искам да кажа, с модна фотография?

— Не.

Той пусна бляскава усмивка.

— Е... бихте ли желали?

— Сесията се нарича „Фантазии от приказките“ — заобяснявах пламенно. — А „Суперактуално“ ще я поместят на цели шест страници и искат аз да участвам. Моля ти се, моля ти се, моля ти се, мамо... може ли? Дори ще ми платят.

— Корнелия...

— Ще отнеме само два дни и ще е съвсем до Хедърфилд, в Лейдихолд — нали го знаеш това прекрасно имение, което прилича на същински замък? Той каза, че мога да си заведа приятели, стига да не се пречат. Само си помисли колко вълнуващо ще е за Хей Лин да наблюдава как работи професионален дизайнер...

Майка ми не изглеждаше очарована.

— Корнелия, ти си само на четиринайсет.

Едва се сдържах да не изпъшкам. О, не, не пак тази стара песен!

— Но, мамо, толкова ще е забавно!

— Така ли? Наистина ли ще си щастлива два дни да стърчиш пред фотоапарати и да не правиш нищо друго, освен да се усмихваш? Или да се цупиш, или каквото там правят моделите в днешно време.

— Когато показвах роклите на Хей Лин, беше страхотно. А това ще бъде... това ще бъде наистина, аз ще бъда истински модел, а почти всички четат „Суперактуално“, дори и ти, мамо...

— Дори и аз ли? — възкликна тя и в очите ѝ проблесна нещо, което се надявах да е хумор. — Да не намекваш, че съм твърде стара, за да се интересувам от мода?

— Ъъ... Не.

— Добре.

Тя се усмихна и се убедих, че наистина ме поднасяше. После отново стана сериозна.

— Това е един много повърхностен свят, Корнелия. Не съм убедена, че искам дъщеря ми да е част от него. Поне не и докато не пораснеш малко.

Щеше да ми откаже. Ох, да му се не види, знаех си, че първо трябва да попитам татко. Само дето за такова нещо той щеше да каже: „Питай майка си“.

— Мамо, наистина ли ме смяташ за повърхностна личност?

Тя ме погледна сериозно.

— Не, Корнелия, не те смятам.

— Е, как тогава изведнъж ще стана повърхностна личност само защото някой ще ме снима в продължение на два дни?

Последва продължително мълчание. После тя попита:

— Значи наистина искаш да го направиш?

Закимах енергично.

— И Хей Лин ще е там?

— Вероятно и Уил, а може би и другите. И ти можеш да дойдеш, ако искаш.

— Ммммм. Следващата седмица ще съм много заета, но може да намина да те видя за един час.

— Искаш да кажеш, че ме пускаш?

— Ако баща ти се съгласи.

А той щеше — и двете го знаехме. Мама беше истинската пречка. Сграбчих я в прегръдките си и я притиснах радостно.

— О, мамо, много ти благодаря! И ти обещавам, че няма да стана суетна и повърхностна. Ще... ще прочета философска книга или нещо такова.

Тя се разсмя.

— Може би ще е по-добре вместо това да се заловиш с домашните.

Тази седмица бих се радвала да не мисля за нищо друго, освен за „фантазии от приказките“ и за роклите, които щях да облека. Ейси Джоунс — все още твърде спретнат и загорял — ми показва скици. От някои модели направо ти секваше дъхът. Но реалният живот, най-вече ботаническият, продължаваше да се намесва.

— Поляната пред къщата е обрасла до глезените в бурени — оплака се татко. — Няма ли някоя компания за услуги, която би трябвало да се грижи за това?

— Вече им се обадох — отвърна майка ми. — Казаха, че вчера са я оплели! Можеш ли да си представиш? Когато всеки, който има очи, може да забележи, че е било най-малко преди две седмици!

Вперих виновно очи в чинията си. От компанията за услуги наистина бяха идвали вчера — видях ги. Не бяха виновни те, че плевелите пак са избуяли. Но много се боях, че виновната съм аз.

Избягнах парка Ханабейкър и стигах до училище по друг път, макар и по-дълъг. Сега дърветата точно по този булевард бяха покрити с хубав зелен листак един месец по-рано. Маминият хибискус бе сцелил още една саксия — слава богу, че само аз си бях вкъщи, когато стана. А полянката пред главния вход на училището изведнъж се бе сдобила с буйно нацъфтели нарциси, които никой не си спомняше да е засаждал.

Няколко нощи подред сънувах един и същи ужасен сън. Беше объркващо неясен — всъщност нямаше образи, само усещания. Започваше със странно чувство на празнота. Все едно си в пустинята, може би. Няма живот. Никъде няма живот. А после — глас, слаб, съвсем слаб глас, вътре в главата ми: „Червея... Червея идва“. Нямах представа за какво говори това гласче. Какъв червей? Но въпреки това предупреждението ме изпълваше със страх. Не, с нещо повече от страх: с огромна приливна вълна на ужас, ужас, толкова силен, че се събуждах с разтуптяно сърце и изпотени длани. После трябваше да мине доста време, докато се успокоя достатъчно и заспя пак.

Може би тъкмо заради това в четвъртък в часа по изобразително изкуство се занимавах повече с прозевки и игра с молива, отколкото със скициране. Топлите слънчеви лъчи влизаха през високите прозорци на кабинета по рисуване и караха пращинките да танцуват Прашинки и мънички зелени проблясъци...

Уил прочисти гърло.

— Тъъ... Корнелия... — прошепна тя.

— Какво?

— Моливът ти...

Моливът ми ли? Какво му имаше на молива ми? Много неща, както се оказа. Пъхнах го припряно в чантата си и извадих един флумастер. Иначе госпожа Уортън, учителката по изобразително изкуство, сигурно щеше да се зачуди как така жълтият дървен молив, който въртях в ръце, изведнъж беше пуснал две мънички, съвършени, бледозелени листенца.

— Корнелия! Хей Лин дойде — провикна се баща ми. — А и не каза ли господин Джоунс, че трябва да си там в девет часа?

Ментовият или лавандуловият? Лавандуловият или ментовият?

— Само секунда — извиках в отговор, изхлузих резедавата пола и лавандуловия пуловер и си облякох дългата розова рокля и якето, само един тон по-тъмно от нея. По-добре ли беше? Не знаех. Просто не знаех. Както не се бях наспала, поне отиваше на бледоморавите сенки под очите ми...

— Корнелия!

— Идвам! — провикнах се.

Във всекидневната Хей Лин ме чакаше, облечена в раирани чорапогачи, минипола и огромни авиаторски очила над челото. Завидях ѝ. На Хей Лин не ѝ трябваше да гледа модни списания като „Суперактуално“, за да знае какво да облече — тя си има стил, толкова индивидуален, че някак си винаги е суперактуален.

— Добре ли изглеждам? — попитах нервно.

— Прекрасно — отвърна татко. — Хубава като картинка...

Да, но какво ли разбираше той? Нали ми е баща.

— Хей Лин, добре ли е?

— Изглеждаш страхотно — заяви Хей Лин и се усмихна весело.

Но може би ми го казваше само защото бяхме приятелки. Можеш ли да подхвърлиш на приятелка: „Извинявай, ама тоя тоалет е боклук“?

Лилиан нахлу с подскоци в стаята, дъвчейки кифличка с боровинки. Щом ме видя, замря на място.

— Ти си розова — избля тя. — Цялата си розова.

О, не. Прекалено розова? Може би трябва да... И тогава се сепнах. Какво ми ставаше? Кога бях паднала толкова ниско, че да вземам под внимание мнението за модата на малката си сестра?

— Закуската е готова, Корнелия — извика мама от кухнята.

Погледнах си часовника.

— Нямам време.

— Имаш! Закуската е най-важното...

— Честно, мамо, нямам! — Татко щеше да ни откара на път за банката. — Ще пия само портокалов сок.

— Можеш да изядеш моята кифличка — рече Лилиан, като ми я протягаше. И, естествено, нахаках се право в кифличката.

Огледах отвратена синкавочерните лекета по розовата ми рокля.

— Лилиан, идиотка такава! Виж ме!

Лилиан се разкиска.

— Приличаш на кучето на госпожа Жилберто — заяви тя. — Онова, дето се казва Спот Само дето изобщо не е розов.

Като че изобщо не осъзнаваше размерите на бедствието. Избухнах.

— Трябва ли да бъдеш чак такава маймуна? Защо не си ядеш закуската на масата? Обаче не — малката госпожица Свински пръсти трябва вместо това да си размаже закуската по роклята ми!

— Не съм маймуна!

— Така ли? За малко да ме измамиш.

Долната устна на Лилиан се разтрепери. Сега пък да не се разплаче? Обикновено тя не обръща никакво внимание на разните обидни епитети, с които я засипвам, но този път тонът ми бе много по-остър от обичайното.

— Тъпа Корнелия! — тросна се тя и сълзите наистина потекоха по бузите ѝ. — Тъпата Корнелия с нейната тъпа рокля и тъпи снимки!

После се въртна и побягна. Секунди по-късно чух вратата на стаята ѝ да се затръшва.

Мама влезе във всекидневната с чаша портокалов сок в ръка.

— Корнелия! Какво ѝ направи?

— Нищо — смънках виновно. — Виж тя какво направи с роклята ми!

Мама като че искаше да каже още нещо за мен и Лилиан, но накрая просто въздъхна.

— Май ще е по-добре да се преоблечеш. И побързай — баща ти трябва да е в банката в девет и половина.

— Брадичката по-ниско, миличка, и погледни в обектива.

— Завърти глава, завърти я, още, още... добре! Задръж!

— Вдигни ръка. Малко по-високо.

— Задръж така, дръж, дръж...

— Гримьорката! Туширай някак това лъщене!

— Вдигни ръка, казах!

— Не, не се усмихвай, само гледай напрегнато.

— Миличка, това не е напрегнато, това е намръщено!

Ръката ме болеше. Бузите ме боляха. Краката ме боляха, а в косата ми бяха сложили нещо, от което ме сърбеше кожата на главата.

— Не се чеши! Кейт, ще й оправиш ли косата?

— Може ли още малко светлина насам?

Не беше чак толкова забавно, колкото си го представях. Като че всичко живо наоколо ми заповядваше. Постоянно ми правеха разни неща и се дразнеха от грима ми, от косата ми, от начина, по който светлината пада върху лицето ми, от това как си държа ръката или... от милион други неща, които трябвало да са точно както подобава за идеалната снимка на „прекрасните творения“ на господин Сахарино.

Които всъщност наистина бяха прекрасни и до голяма степен компенсираха останалото. Като например аленото копринено наметало и рокля, с които бях облечена в момента. В тях изглеждах все едно съм убита в огромни розови листенца. Предполагаше се, че това е Червената шапчица, макар че според мен госпожица Червена шапчица не би стигнала много далеч в гъстата гора с тези дрешки — наметалото щеше да се заплете в храстите на секундата, щом се отклони от пътеката.

— Миличка, моля те, опитай се да изглеждаш малко по-впечатлена от Вълка.

— Съжалявам — отвърнах. — Той просто... не е твърде страшен.

Ейси Джоунс позираше в ролята на Вълка и въпреки грамадното кожено палто и тъмните очила, не приличаше много-много на гладен хищник. А на бизнесмен, който се страхува да не настине. Ако съдим по сърдито нацупената му уста обаче, сигурно би било грешка да го твърдим.

— Ейси, можеш ли, така... да я позаплашиш още малко?

Ейси въздъхна, бутна тъмните очила надолу и ме изгледа така свирепо, че чак трепнах. Изглеждаше си съвсем истинско.

— Добре, а сега се приближи още малко към нея...

Той направи една крачка... и се катурна в нозете ми. Краката му бяха оплетени в някакви калинови храсти, изникнали сякаш от нищото.

„О, не! — помислих си. — Не пак.“

Поне четирима души му се притекоха на помощ — да си личен асистент на бляскавия господин Сахарино в края на краищата означаваше нещо. Той избута ръцете им и се изправи сам — изглеждаше раздърпан и побеснял. Очилата му бяха паднали, а една калинова вейка така се беше вкопчила в кожата му, сякаш нямаше никакво намерение да го пусне.

— Защо някой не отсече всичките тия тъпи зелени — изръмжа той. — Тука е като в джунглата!

Хората от персонала се заоглеждаха озадачено — вероятно си мислеха, че само преди малко мястото изобщо не приличаше чак на такава джунгла. И, разбира се, бяха прави. В този кратък миг, когато Ейси Джоунс като че ме заплашваше, някои растения бяха израсли с цяла педя, разперили зелени филизи, за да го наградят „Спрете, спрете, спрете — прошепнах мислено. — Просто ме оставете на мира!“

„Червея. Червея идва“ — обади се слаб гласец. В мислите ми и ме заля вълна от познат страх.

— Да, добре, миличка, но не се престаравай. Искаме развълнуван вид, не окаян ужас... Гримьорката — защо е толкова бледа?

— Съжалявам — рекох замаяно. — Мисля, че трябва да поседна за мъничко...

— Не там! — ревна стилистката, сякаш че я колеха.

Ала беше твърде късно — коленете ми просто бяха омекнали и аз се свлякох върху калиновите храсти.

— Добре ли си, миличка? — попита фотографът, който иначе се държеше съвсем прилично с мен, когато не ме тормозеше. — Някой каза ли ти да не заставащ на пети? Мозъкът ти не получава достатъчно оросяване и веднага се катурваш.

— Съжалявам — прошепнах. Все още се чувствах отпаднала. — Не знаех.

Но не беше заради липсата на оросяване в мозъка, а заради страха, огромната, заливаща вълна от страх, последвала гласчето в ума ми. Също като в онзи сън — само дете този път не сънувах.

— Обедна почивка — обяви фотографът — Хапни си прилично и ще се почувстваш много по-добре.

Ейси Джоунс ме изгледа изпепеляващо и се отдалечи, като мърмореше нещо за „аматьорки и тъпи момиченца“. Бляскавата усмивка, която толкова често ми беше отправял, докато ме убеждаваше да се съглася за фотосесията, като че бе изчезнала завинаги. Като нищо можех да реша, че не понасям Ейси Джоунс.

Бях започнала да се посъзвамам и се опитах да се надигна.

— Чакай, внимателно... — стилистката се притесняваше за роклята, не за мен. Но бодливите клонки, така яко вкопчили се във вълчата кожа на Ейси Джоунс, паднаха от мен, сякаш да разкъсат алената коприна би било немислимо грубо.

— Добре ли е? — попитах стилистката.

Тя огледа роклята.

— Ами, да... Май да.

Е, това поне беше нещо.

— Как е? — подкани ме Тарани. — Не е ли наистина страхотно? Бих искала и аз да мога като теб.

— Хмммм — измънках. — В момента май нищо не мога да правя както трябва.

Погледнах мрачно минисандвичите с рибен пастет и кедрови орехи, които поднасяха тук към следобедния чай. Стомахът ми изкъркори недоволено.

Гладен. Гладен. Червея е гладен.

— Корнелия! Ти трепериш! — Уил ме улови за ръка.

Тя, Тарани и Ирма бяха дошли в Лейдихолд след училище, за да споделят с мен, както си представяха, голямото вълнение от фотосесията. Сега всички до една ме гледаха загрижено.

Аха-аха и щях да избухна в сълзи.

— Не зная какво ми става! — прошепнах и неволно стиснах още по-силно пластмасовата чашка, която държах. Хладката оранжада се изля и потече по китката ми. Оставих чашата и се избърсах с хартиена салфетка. И двете ми ръце трепереха.

Тарани ме наблюдаваше внимателно.

— Изнервят ли те снимките? — попита тя.

— Не. Да. Но не е заради това — поколебах се, после реших да им кажа. — Присънват ми се едни сънища... кошмари, всъщност... — опитах се да им ги опиша, ала беше трудно, защото това бяха преди всичко чувства, усещания. — Само че вече май взеха да ми се случват и наяве. Да не би да полудявам?

Ирма ме изгледа замислено.

— Може и да е така — заключи тя благоразумно. — Да, сигурно е така.

— Ирма! — Уил я сръга с лакът.

— Ох! Ама вижте, само се занасях...

— Тя не е в настроение да се занасяш!

Но в известен смисъл бях. В това някак си имаше нещо, което вдъхваше увереност — защото ако Ирма дори за миг си беше помислила, че аз може и наистина да превъртам; никога не би го приела толкова леко.

— Корнелия, ти май си най-разумният и здравомислещ човек, когото познавам — отбеляза Тарани.

— Добре, но щом не съм откачила, какво, по дяволите, става?

— Шантави неща — обади се Ирма, сякаш това обясняваше нещо.

— Неща, за които трябва да говорим с Оракула? — замисли се Уил.

— Не знам — отвърнах. — Всичко това е малко смътно, не смятате ли? Искам да кажа, не можем да призоваваме Оракула всеки път, когато сънуваме кошмар.

— Това май е нещичко повече от кошмар.

— Да, но все пак...

Поседяхме още малко в мълчание, като обмисляхме възможностите.

— Тъъ, Корнелия? — Хей Лин прочисти гърло.

— Да?

— Остави чинията. Орехите покълнаха...

Отдръпнах рязко ръка.

— Това трябва да престане! — изрекох на глас. Не бях сигурна на кого говоря.

Изведнъж между нас върху масата се изсипа купчина лъскави снимки.

— Госпожице Хейл — изрече Ейси Джоунс с язвителен тон, — бихте ли благоволили да обясните това?

Погледнах снимките. За какво говореше той? Бяха от тази сутрин — на някои се намирах в балната зала на Лейдихолд, обучена в дълга синя рокля като на принцеса, на други бях с костюма на Червената шапчица, който все още носех.

— Хей, страхотни са! — възкликна въодушевено Тарани.

Ейси Джоунс я погледна свъсено. Пресегна се и извади от купчината ясна, отчетлива, блестяща снимка в едър план.

— Страхотни ли? За нищо не стават! Погледнете това!

Около лицето ми на снимката сякаш плаваха странни зелени искри. Ейси Джоунс измъкна от купчината друга снимка.

— И това! Същото.

— И това. И това! Всичките до една!

Беше прав. Бяха там, на всяка снимка, на която ме имаше — мънички зелени искри светлина, изумрудени отблясъци, — в косата ми, около лицето ми, танцуващи по краищата на дрехите, в които бях облечена.

— Проверихме филмите. Проверихме обективите. Проверихме прожекторите и фотоапаратите. Всичко проверихме. Не е от тях. И тъй като с никой друг модел не е имало такива проблеми, явно има един-единствен отговор. Няма нищо нередно нито с моделите, нито с апаратурата. Само с вас.

— Съжалявам, но наистина не разбирам...

— Цял ден снимки се провали, госпожице Хейл, заради вас. Разбирате ли колко пари струва това?

— Но това не е...

— Не знам какво точно ви става. Не съм и сигурен, че искам да знам. Но със сигурност знам, че сбъркахме, като наехме глупава, опулена аматьорка. Уволнена сте, госпожице Хейл.

— *Не можете да ме уволните — аз напускам! Що се отнася до вас, господин Джоунс, мисля, че не съм срещала по-голям егоист, измамник и по-повърхностна личност от вас през целия си живот! Ама че вълк се оказахте!*

Много се гордеех с тази малка реч. Определено звучеше добре. А и всяка дума беше истина. Всъщност едно-единствено нещо в нея не беше наред. Това, че не му заявих всичко в очите.

А вместо това се изправих, за да му метна леден поглед, и тогава усетих, че ако остана само още миг в тази стая, ще избухна в сълзи. А това удоволствие нямаше да му доставя. Врътнах се и се втурнах като вихрушка навън.

— Корнелия! — беше Уил, която се опитваше да ме настигне.

— Остави ме на мира! — успях да промълвя между риданията.
— Просто ме оставете на мира.

Втурнах се надолу по пътеката през парка, обкръжаващ Лейдихолд, и тичах, докато не стигнах портите. Но дори и тогава не забавих крачка. Дъхът ми излизаше на мощни откъслечни пъшкания — отчасти заради усилията, отчасти заради сълзите, но сякаш щом краката ми се бяха втурнали да бягат, не знаеха как да спрат. Влажни кафяви листа се лепяха по тъпите алени обувки, с които бях обута, а дърветата с голи клони, черни на фона на бледото пролетно небе, сякаш се носеха край мен със скоростта на светлината.

Най-сетне вече не можех повече. Олюлях се и спрях — дишах тежко, почти нищичко не виждах от сълзите.

Не беше само заради тъпия господин Джоунс. Беше заради всичко — всички странни събития и чувства, които не разбирах. Ще си помислите, че човек, толкова свикнал с магията като мен, би могъл да понесе тези неща с лекота. Е, аз не можех. Понякога ми се струваше, че магията не ми носи нищо друго, освен болка. В известен смисъл тя ми бе отнела най-добрата приятелка, Елион, която сега беше Кралица на друг свят. Тя никога вече нямаше да седне до мен в час и да ми шепне глупави тайни, нито пък да рисува прекрасните си рисунки, докато прием чай и си говорим до късно през нощта. А съществуваше и... не, за Калев дори не исках и да мисля. Калев от света на Елион.

Защо не можех да съм Уил и да се влюбя в някой като Мат, някой свестен и достъпен, някой, с когото можеш да бъдеш всеки ден, във всекидневния свят. Но не, трябваше да се влюбя в недостижимото, в герой от приказките, който никога не би дошъл на пица у нас и няма как да ме заведе на училищна танцова забава. А дали беше все още... не. Не исках да мисля за Калеп. По-добре да се ядосвам на Ейси Джоунс, в когото нямаше нищичко приказно. Суетен, егоистичен, надут идиот — това беше той.

Тъжно. Толкова тъжно. Съжбялявам.

Тъничък-претъничък гласец, по-скоро чувство, отколкото думи. Чувство на мъка и разкаяние.

Примигах, за да прогоня последните ядни сълзи.

Тя плаваше току пред лицето ми, на не повече от двайсетина сантиметра от носа ми — зелена искра. Мъничка, сияеща, зелена светлинка, която кой знае как, притежаваше глас. Имаше чувства. Имаше... имаше дори и лице? Не бях сигурна.

— Какво си ти? — изтърсих.

Не последва истински отговор. Само общо чувство на обич и грижа, които лесно се превеждат с думата „приятел“.

Бяха повече от една, забелязах. Много повече. Сега стотици мънички искрици се рееха около мен, подобни на малък фойерверков дъжд от топлина, зеленина и светлина. Но тази пред носа ми беше най-голямата — по-скоро петънце, отколкото искра, може би. Малко петънце от сияещо със зеленикава светлина приятелство.

Около мен сънливата зимна ливада бе изригнала в неизброими лъскави лютичета. Голите дървета, разбира се, вече бяха разлистени. Свежи пролетни листа се виеха меко на върха на всяка клонка.

— Значи сте вие — изрекох, щом изведнъж ме осени прозрението. — Вие правите всичко това. Растежът, Зеленината.

— Корнелия? Корнелия, добре ли си?

При този звук се стреснах. Беше само Уил, която ме викаше по име, но аз така се бях захласнала в почуда по искриците, че не бях чула как тя и другите са се приближили.

— Добре съм — подвикнах им. — Как ме намерихте?

На ливадата излязоха четирите ми приятелки Повелителки.

— Трябваше само да следваме зеленината — обясни Хей Лин. — Корнелия, може би твоята дарба наистина се бунтува срещу теб...

Тя описа с широк замах лютичетата и свежите листа.

— Не, не е така — отвърнах. Чувствах огромно облекчение от това, че мога да го кажа. — Правят го Петънцето и неговите приятели. Вижте...

Но изведнъж зелените искрици бяха изчезнали до една.

— Глупави мъничета — измърморих. — Излезте да се запознаете с приятелките ми!

Отговор не последва. Тарани започваше да се притеснява, че наистина съм полудяла.

— Мисля, че ги е страх — обясних. — Уил, ще им покажеш ли Сърцето? Според мен биха ти се доверили.

— Кои? — попита тя.

— Малки... малки зелени искрици — предполагам, че така се наричат Малки зелени сияния. Те са свързани някак си с целия този побеснял растеж около мен.

— Винаги можем да опитаме.

Уил извади Сърцето на Кандракар. То лежеше върху дланта ѝ — кристален медальон, който нежно сияеше с перлена светлина. В него всички природни стихии почиваха в идеално равновесие. Надявах се, че Петънцето и неговите приятели ще се успокоят, като го видят, защото самите те много ми приличаха на природна сила.

Разнесе се... е, ако беше звук, то би било ахване от изненада. Сега бе просто внезапно чувство на сепване. И изведнъж Петънцето се появи отново. Петънцето и около хиляда негови приятели. Те затанцуваха около Сърцето. Въртяха се и подскачаха радостно във вихри от зелено сияние. Разсмях се. Не можах да се удържа. Не защото беше смешно, а защото преливаше от радост.

— Уха! — възкликна Хей Лин. — Леле!

Ирма се взираше втренчено в зеления танц със зяпнала уста.

— Е, ако ти си луда, значи и аз съм — заключи тя най-накрая. — Виждам малки зелени човечета.

— Те не са човечета — възрази Тарани. — Те са... те са просто светлинки.

— Но те са хора. Или поне са същества.

— Хора се — рекох убедено. — Те имат чувства и мисли. Определено са хора.

Протегнах длан.

— Петънце? Петънце, може ли да спреш неподвижно за миг? Искаме да те разгледаме.

И просто така Петънцето се спусна върху дланта ми — малко топло пламъче, доверчиво кацнало в шепата ми. Сякаш за миг ме докоснаха обич, привързаност и приятелство, като топлината на летните лъчи по кожата.

— Това ли е Петънцето? — попита Уил.

— Ами... аз си го наричам така. Защото е по-голям от останалите.

Изглежда, то нямаше нищо против да го наричат „Петънце“. Дори като че малко се гордееше, задето са му дали име.

— Откъде си, Петънце? — попита Хей Лин.

Изведнъж то затрептя и побледня. Гордостта му угасна като лампа и ме обля вълна от страх.

Червея. Червея идва.

— О! — възкликнах немощно и седнах. Влагата от земята се просмука в тънкия плат на роклята ми от розови листенца, но бях твърде завладяна от объркани чувства, че да ме е грижа.

— Изчезнаха — извика изненадано Ирма. — Къде отидоха?

Зелените искрици отново бяха изчезнали — всички, освен Петънцето, което бе останало, вкопчено упорито и храбро в ръката ми.

Помогнете ни. Моля ви, помогнете ни.

— Сънищата — промълвих. — Кошмарите. И те идват от зелените искрици. Където и да живеят, там става нещо ужасно нередно.

Усетих съвсем ясно ужасния страх от това да те налапат, изядат, погълнат и унищожат Петънцето и приятелите му бяха тук, защото бяха избягали от ужасен враг. А в този миг то ме молеше за помощ.

— Сега вече е време да отидем при Оракула — отсякох.

Пет длани върху Сърцето. Пет приятелки, близки като сестри. Това е УИЧ.

— Сърце на Кандракар, чуй ни — призова тихо Уил. — Отведи ни при Оракула.

Зелени ливади, жълти лютичета, дървета, покрити със свежа зеленина — всичко се замъгли и изчезна. Вместо това над нас се

издигна сводест таван. Вместо това ни заобикаляха колони, неизмеримо по-високи от всякакви дървета.

Добре дошли, Пазителки.

Почти винаги Оракулът ни поздравяваше с тези думи. Но никога не ми омръзваше да ги слушам, защото това бяха не просто думи. Този привет бе истински — топло и плътно чувство на приемане и принадлежност. Много приличаше на чувството, обземащо ни, когато държим Сърцето.

— Петънцето и приятелите му са в беда — започнах.

Петънце ли го наричаш?

Тези думи бяха придружени от чувство на забавление, сякаш някой се подсмиваше.

— Не бива ли? Не зная как е истинското му име, но...

То го приема. Става и „Петънце“.

— Искам да му помогна. Но дори не знам откъде идва. Дори не знам какво представлява то.

То идва от Филия — свят зелен и покрит с буйна растителност. Или поне навремето беше такъв, но откакто Петънцето и неговият народ избягаха, той е заплашен да се превърне в пустиня. Петънцето и неговите другари са самата същност на растежа. Без тях почти нищо не може да цъфти и дава плодове.

— Аз... някак си се досещах за това. Но как ме е намерило?

Без съмнение си го привлякла, защото и ти си свързана с кърмещите сили на Земята.

— Има нещо, от което то се бои — някакъв враг, който заплашва него и останалите зелени искрици.

Да.

Изчаках, но Оракулът очевидно нямаше да ми каже какво представлява този враг.

— Можем ли да отидем на Филия и да му помогнем да се пребори с този враг?

Щом желаете.

— Е, така е. Нали искаме?

Да, искахме. Усещах, че и другите са съгласни с мен.

Съмнявам се, че много от зелените искрици ще имат куража да ви последват. Може би Петънцето — защото си му дала име и по този начин си го белязала.

— Белязала съм го? Не съм му нанесла вреда, надявам се?

Дали едно семе се уврежда, когато покълва? Всяка промяна може би е форма на увреждане, ала кой ли би искал да остане неизменен завинаги? Ти го промени, като го направи различно от сродниците му. То приема тази промяна и се гордее с нея. Прегърнало е предизвикателството да стане Петънцето — и твой приятел. Похвали смелостта му и бъди доволна заради него. А сега — сигурни ли сте в намеренията си? Искате да отидете на Филия и да се изправите срещу това, което е накарало Петънцето и рода му да побегне в ужас?

Казано по този начин, звучеше далеч не толкова примамливо. Но ако Петънцето наистина бе променило себе си, за да стане мой приятел, как бих могла да го разочаровам?

— Мрачно е — обади се Уил и потръпна.

— Да.

Много добре тогава. Успех, Пазителки.

И пространството вече не беше същото пространство, нито пък времето — същото време.

ГРАД НА ИМЕ ГЛАД

Земята беше сива като мръсен тебешир. Вятърът шумолеше в мъртвите стебла. И отдалеч се носеше звук, който се връзваше в теб — тънкият, изтощен плач на гладно дете.

Откъде знаех, че детето плаче от глад? Просто го знаех.

Мястото не беше съвсем пустинно. Все още покрай пътя растяха дървета, вкопчили се упорито в земята с дълбоките си корени. Но не се виждаше нито едно листенце. А в полята и от двете страни пшеницата и ечемикът бяха изсъхнали прави и от тях бяха останали само бледи стебла, почти бели от вятъра и слънцето. Дори и най-жилавите треви не вирееха на тази сива почва.

— Защо ли имам чувството, че трябваше да си взема кутията със суха храна? — додаде Ирма.

Искаше да го каже леко, на шега. Вместо това прозвуча безизразно и мрачно и никой не се усмихна.

— Хайде да намерим детето — прикани ни Уил. — Не знам за вас, но аз повече не мога да слушам този плач.

Някога, преди много време, градът сигурно е бил хубав и благоденстващ. Следите все още личаха — ярко боядисаните кепенци на прозорците, чиято боя сега бе олющена и напукана. Изоставените сергии на пазара, където е кипяла търговия. Дърветата на площада, чиито листа — когато ги е имало — правели сянка на уморения пътник.

Тук все още имаше хора — работеха, мъкнеха колички, продаваха стоки като дървени купи и глинени гърнета, които като че никой не искаше да купува. И те изглеждаха сиви като почвата — също толкова избелели, колкото и сухите стебла в нивите. Никакъв цвят и почти никакъв живот като че не бе останал в тях.

Имаше много малко шум, освен тракащите от вятъра счупени кепенци. На площада край фонтана някакви жени перяха, но докато

работеха, не разговаряха, нито пък пееха или се смееха, както ми се струваше, че е редно. Въпреки че бяхме непознати и странно облечени, те едва ни удостоиха с поглед и продължиха мрачно да перат, сякаш дори и любопитството им бе пресъхнало. Един от търговците — онзи, дето продаваше дървените купи и сандъчета, най-сетне извиси глас:

— Хубави купи, най-добро качество, по две за грош.

Но в гласа му нямаше никаква жизненост, нито пък надежда. Той знаеше, че нищичко няма да продаде. Просто изпълняваше ролята си.

И през всичко това, в странната тишина и дрямка, ние продължавахме да чуваме риданията на гладното дете.

Прекоших площада към малката сергия на търговеца на купи. Щом се приближих, той сънено вдигна глава, а после изведнъж ме погледна с пробуждаща се надежда.

— Хубаво момиче в хубава рокля — рече той и се усмихна уморено. — Без съмнение такова момиче има нужда от красива кутия, за да си пази в нея красивите неща!

Съжалявах, че трябваше да го разочаровам. Но каквото и да бе онова, което убиваше този град, покупката на един от тези съдове нямаше да го спаси, а пък и без това според мен нямах какво да му дам в замяна.

— Чие е детето? — попитах.

Очите му отново угаснаха и той оброни глава.

— На Мара, грънчарката — рече той равнодушно. — От обяд плаче. Но няма как да му се помогне.

— Къде живее тази Мара?

— Защо питаш?

Защото, също като Уил, не издържах вече да слушам този плач.

— Моля ви. Само ми кажете.

— Надолу по пътя, къщата със синята врата и белия тухлен комин.

— Благодаря.

— Спи, детенце мое, не плачи — нареждаше монотонно умореният глас и звукът му се носеше от отворения прозорец заедно с немощния плач на бебето. — Мама ще ти попее...

Почукахме на синята врата. Пеенето спря.

— Влез.

Ирма бутна вратата и я отвори. Щом влязохме, тъмнокосата жена, приседнала до грънчарско колело, ни погледна.

— Кой сте вие? — попита тя. Може би беше твърде уморена, че да се държи по-учтиво.

— Непознати — отвърнах, без да се впускам в обяснения. — Чухме детето и си помислихме... че сигурно можем да помогнем.

То лежеше в люлка до колелото — малко момченце, тъмнокосо като майка си, пребледняло и изтощено от плач.

— О, да. Без съмнение можете. Само извадете кашата, хляба и меда и ще ви наля от най-доброто си ябълково вино — тя се разсмя, но това бе сърдит, горчив смях. — Той плаче, защото е гладен, горкичкият, и с нищо не може да му се помогне. Не и до вечерта, до Споделянето, а без това и там ще получи жалки трохи.

Докато тя говореше, ръцете ѝ не спираха да месят глината. Не можех да се съдържа да не наблюдавам как между тях израства гърнето — стройно, изящно, прекрасно.

— Искаш да кажеш, че в тази къща няма никаква храна?

Тя ме стрелна с тъмен яден поглед.

— Ако имах, да не мислиш, че детето ми щеше да плаче от глад?

— Не... Аз... Не исках да кажа това. Просто... — Сетих се за дома си, за замразената храна във фризера, за спретнато подредените консерви и пакети в шкафа, завинаги претъпкания хладилник. За мен „гладна“ обикновено означаваше промеждутъка между мисълта за това и сандвича, който се заемах да си правя.

— Там, откъдето идвам аз, обикновено има храна в изобилие — обясних най-сетне.

— Значи трябва да идваш от много далеч — отвърна Мара грънчарката. Гневът ѝ като че се поутоложи, ала съвсем мъничко. — И ще съжаляваш, че изобщо си дошла в този окаян град.

Тя вдигна ръка, за да отметне един кичур тъмна коса и върху челото ѝ остана червеникаво петно от глина.

— Знаеш ли, навремето този град се наричаше Изобилие. Но сега има друго име — тя отново се усмихна с онази горчива, мрачна усмивка. — Вече му казваме Глад.

Пребъркахме джобовете си, но не намерихме нищо, освен две парченца дъвка, обвити в станиол.

— Няма да свършат работа — въздъхна Уил. — Той само ще се задави с тях.

Синчето на Мара най-сетне бе престанало да плаче — сега гледаше нас и лъскавите обвивки. Очите му изглеждаха огромни върху бледото лице.

— Е, за какво ли ни бива, ако не можем да направим храна с магия? — обадох се аз с глас, ядосан почти колкото този на Мара. — Имате ли зеленчуци? — попитах я. — Грах, боб, каквото ще да е? Няма значение дали им е сезонът, или не.

— Нямаме нищо живо — отвърна тя. — Онова, което навремето беше лехата със зеленчуците, е зад къщата.

Тя кимна към задната врата.

— Добре — казах. — Идвам след малко.

Зад къщата имаше малка, опасана със зид градинка. В нея растеше дърво, което някога беше раждало ябълки или круши, друго, което определено беше праскова, и малка леха от сива пръст, осеяна с увехнали бобени и грахови стебла.

Отидох право при прасковата и положих длани върху стройния ѝ дънер. А сега, помислих си, да видим какво може да направи Повелителката на Земята. Затворих очи и призовах стихията си, призовах цялата сила на растежа и подхранването в нея, заповядах им да нахранят това дърво, да накарат това болно дърво да расте и да даде плодове.

Оказа се неочаквано трудно. Всъщност отначало изглеждаше направо невъзможно. Там, където съвсем лесно намирах потока от сили — бърз, готов да помага, отзивчив, — нямаше нищо, освен сух прах и... някакво ужасно, лигаво усещане, от което така ми се догади и така се разкашлях, че се наложи да пусна дървото за малко.

Хей Лин ме бе последвала в градината.

— Какво не е наред? — попита тя.

— Всичко — изхърках, докато се опитвах да си поема отново дъх и да събера кураж за втори опит — Земята... ужасна е. Все едно я няма. Сякаш нищичко не е останало!

— Няма Земя? — Хей Лин като че се уплаши. — Не може да бъде. Та тя е една от природните стихии!

— Ами... май не е съвсем изчезнала. Но е ужасно далече.

Отново положих длани върху дървото. Този път бях малко по-добре подготвена за вълната от гадно чувство, която ме заля, щом започнах. Заскърцах със зъби, затворих очи и продължих да призовавам въпреки всичко. И най-сетне, след много време, усетих... съвсем леко подръпване. Почти неуловим отклик, едва забележим, въпреки че от усилията по лицето ми течеше пот на мокри вадички. Отворих очи. Върху една съсухрена клонка се бе появила малка пъпчица, но трябваше да мине още много време, докато тя поне малко наподобя праскова.

— Сега може да се възползвам малко от помощта на Петънцето и приятелите му — заявих. Коленете ми трепереха от изтощение.

— Оракулът рече, че те вероятно не биха дръзнали да се завърнат тук.

Но щом понечих отново да затворя очи, върху дланта ми се запали малка зелена искрица. Само едничка. Една-единствена мъничка зеленинка в безплодната градина.

— Петънце! — усмихнах се и изведнъж се почувствах по-силна и изпълнена с надежда. — Ти дойде!

Вълна от топлина, сърдечност и обич. И мъничък трепет на опасение. Петънцето се радваше да ме види. Но в същото време умираше от страх.

— Не се тревожи — успокоих го. — Аз ще те пазя. Няма да позволя на никого да ти причини зло.

Треперенето се поуспокои и то засия по-уверено.

— Сега трябва да нахраня едно гладно дете. Можеш ли да ми помогнеш малко?

Помощ дървото? Помощ детето?

— Да, това е основната идея.

Петънцето затанцува във въздуха над дървото и изведнъж сякаш се сля с него.

Сега. Помощ дърво.

Отново затворих очи и призовах и последните остатъци от стихията в мен.

— Получава се! — възкликна Хей Лин. — Давай, давай...

Лесно ѝ бе да го каже. Не на нея се налагаше да отблъсква гаденето, не тя трябваше да извлича тази едва мъждукаща и неохотна

сила, която не искаше да има нищо общо с това място, нищо общо с града, наречен Глад, и с покосилата го болест.

— Ти успя!

Изкашлях се, притиснах се към дървото и отново се изкашлях. Бавно отворих очи. Пъпката се бе превърнала в праскова. Съвсем малка прасковка наистина, но беше зряла и имаше сладък аромат.

— Откъсни я — рекох пресипнало. — Дай я на Мара.

— Добре ли си? — Хей Лин ме гледаше разтревожено.

Разбира се, исках да кажа, нищо ми няма. Но не беше така.

— Ъъ... не съвсем — отвърнах. И тогава разтрепераните ми крака се предадоха напълно и аз се свлякох в корените на дървото.

— Уил! — изписка Хей Лин. — Уил, ела тук!

Уил извади Сърцето на Кандракар и го постави върху гърдите ми.

— Лежи и не мърдай — нареди ми тя. — Нека Сърцето поработи малко върху теб. Изтощена си, това е.

Изтощена — за пет минути, заради една малка прасковка.

— Май хич не ме бива за Повелителка на Земята — пророних.

— Разбира се, че те бива — опъна се Тарани. — Просто тук нещо не е наред със земята. Всеки може да го види. Тежък случай на изтощаване, бих казала.

— Много добре го каза.

Чувствах се така, сякаш никога повече няма да мога да помръдна.

— Имах предвид изтощаване на почвата.

— Наясно съм.

После изведнъж ме завладя внезапен страх.

— Петънце? Петънце, добре ли си? Къде е то, някой вижда ли го?

— Лежи и не мърдай — Уил ме бутна назад. — Тук е. Виждаш ли?

Точно на върха на Сърцето — сега го видях. Но сиянието му бе доста помръкнало.

— Горкичкото Петънце — измърморих. — Не ти беше лесно, когато реши да бъдеш нещо повече от обикновена зелена искрица.

Дърво по-добре. Сега помощ дете.

— Да. Да се връщаме там и да помогнем на детето.

Благодарение на Сърцето се чувствах малко по-силна и успях да се изправа и да измина късото разстояние до къщата на грънчарката.

— Намерихме ти праскова — казах.

Тя ни погледна, после погледна прасковата с невярващи очи. Безмълвно пое плода. Приблужи го до лицето си, сякаш се страхуваше, че не е истински. От люлката очите на детето следяха с немигащ взор прасковата. То протегна ръка — не започна да хленчи или да се моли.

Мара ме погледна умолително.

— Сигурно няма да успеете да... намерите... и още една? — прошепна.

— Не — отвърнах. Не и за един милион години. — Поне не до утре.

— Е, благодаря ви, все пак. Много ви благодаря! Тя изми изцапаните си с глина ръце на чешмата, после извади нож от едно чекмедже и внимателно разполови прасковата.

— Ето ти, Тади — рече тя на сина си. — Изяж половината, задето си такъв юнак. Другата половина ще занесем довечера на Споделянето.

— Аз... исках да ви я дам цялата на вас.

С половин праскова не можеш да нахраниш гладно дете, дори и мъничко.

Мара наведе тъмнокосата си глава.

— Знам, и ви благодаря. Но каквото имаме, ние го споделяме с другите. Ако не беше така, вече половината от нас да са измрели. А сега повечето от нас са полуживи.

В последната ѝ забележка имаше нещичко от предишната горчивина, но бе невъзможно да не се възхитиш на силата ѝ. Гладът сигурно разкъсваше и нея, но единственото, което си позволи, беше да облизне пръстите си, държали прасковата.

— Кой ви причинява всичко това? — попитах. — Как така се е случило?

— Кой го причинява ли?

Тя се втренчи в мен, сякаш не можеше да повярва, че съм толкова невежа.

— Карок, разбира се. Карок Червея.

КАРОК ЧЕРВЕЯ

Стояхме на един гол склон и го гледахме отгоре.

Беше толкова огромен, че ми отне доста време да го огледам. Знам, че звучи странно, но е истина. Очите ми очакваха да видят нещо едро колкото обикновено чудовище, а не твар с телосложение на средно голям планински район.

— Къде е той? — попитах Мара.

Грънчарката премести Тади в скута си, за да освободи ръка.

— Там — посочи тя. — И там. Ето там още една извивка. Мисля, че в момента главата му е някъде на юг.

Най-сетне проумях! О... значи това бил той. Това отдолу не било хълм, а част от тялото му. Люспесто, с цвят на кал, противно...

— О, не — Възкликна немощно Тарани. — Аз не понасям дори малките змийчета!

Тялото на Карок сигурно бе дълго повече от километър и половина, прецених. Огромен, излегнал се, той се бе увил около замъка, където, както каза Мара, държал в плен Владетеля на царството — принц Флориан. Беше почти целият в същия болнаво сив цвят като почвата — тъкмо затова отчасти очите ми толкова дълго се мъчеха да го различат сред пейзажа.

— Откъде знаете, че заради него боледува земята? — попитах грънчарката.

— Той изяжда всичко. Изяжда самата земя. Всеки ден поглъща поредната бразда, поредната половин нива. Захапе ли нещо — край. Той не отпуска хватката си, никога не престава да поглъща — мисля, че не може. А ако се приближите само още мъничко, ще доловите изпаренията от тялото му, смъртоносния му дъх, отровата, която изтича от него като пот от лоша треска. О, да, заради него е всичко. Тази земя бе тучна и плодородна, преди да дойде той.

— Но защо? Защо точно тук? Казваш, че той никога не се отдалечава от замъка?

— Според мен той самият отдавна е забравил. Сега го управлява само безмозъчната лакомия. Но навремето той бе братовчед на принца. Зяпнах.

— Да не би да ми казваш, че това... това чудовище е роднина на вашия принц?

— Да, някога той бе херцог Карок. Лаком и алчен човек, който искаше да завладее трона чрез магия. Първо се опита да събере войска, но народът на Филия не искаше и да чуе, а властта му не бе достатъчно голяма, че да го принуди. После реши, че самият той трябва да стане армия. Прие облика на огромен червей, за да може да обгради и постави под обсада замъка сам-самичък. Поиска от принц Флориан да се предаде, но той е упорит и решителен човек и не би отстъпил.

— Искаш да кажеш, че на това може да се сложи край само ако принц Флориан се предаде?

Мара поклати глава.

— Твърде късно е. Той май дори се опита да се предаде преди няколко месеца, за да облекчи страданията на земята и народа си. Но Червея вече бе изгубил изцяло човешкия си облик и не разбираше думи като „трон“, „принц“ и „Върховна власт“. Сега той познава само лакомията.

Внезапен вятър лъхна и запрати вонята на Червея в лицата ни. Бе толкова гранива, остра и пронизваща, че се разкашлях. Тади се разхленчи и взе да търка очите и носа си.

— Няма да остана повече тук — заяви Мара. — Доведох ви, защото ме помолихте, но това място е зло и става все по-зло.

Тя се обърна и заслиза надолу по хълма към града, който сега носеше името Глад.

Аз на свой ред погледнах Карок — огромните сиви пръстени на Червея, сгущени сред хълмовете, които скриваха наполовина замъка от погледите ни. Между него и нас не се виждаше нищо живо. Нямаше дървета, нямаше растения, нямаше животни и птици, дори насекоми. Носът, очите и гърлото ми все още горяха от онзи кратък полъх с изпарения.

— За да се приближиш до него, ти трябва противогаз и гумен костюм — смънка Уил.

— А ние нямаме — изтъкна Тарани.

— Имате мен — припомни Хей Лин. — Аз мога да осигуря свеж въздух по-добре от всякакви противогази.

— Но той е огромен! — Тарани потръпна. — Как бихме могли да преборим нещо толкова гигантско?

— Не може да няма слабо място — допусна Уил.

— Така ли? — възрази Ирма. — Я го погледни! Да ти прилича на създание, което има слабо място?

— О, хайде стига — скастрих ги. — Ние сме Пазителките на Кандракар. Предполага се, че можем да нанасяме доста силни удари, нали? А лично на мен много ми се ще да фрасна здравата по носа тази лакома твар!

Заради Тади. Заради Мара. Заради земята, заради Петънцето и неговия род и заради града, който никога не е трябвало да сменя името си.

Уил ме погледна.

— Да, добре — напрегнато се усмихна тя. Вероятно споделяше донякъде мислите ми. — Хайде да му дадем една доза от мощта на УИЧ!

Тя придоби магическия си образ пред очите ни. Пак си беше Уил и никоя друга — само някак си по-висока, по-стройна и по-силна и безкрайно повече магическа. (А и дрехите са страхотни — Тони Сахарино, изяж се от яд!) Уил издигна ръце над главата си — подготвяше се за действие. Само като я погледнеш, и можеше да почувстваш силата ѝ. Миг по-късно всички бяхме преобразени. Вече не бяхме пет доста обикновени на вид момичета, уморени, мръсни и малко объркани. Сега наистина бяхме УИЧ — и усещането бе страхотно.

— Хмммм — измърмори Ирма, докато се наслаждаваше на промяната, — така е по-добре. Не знам за вас, момичета, но аз съм готова да сритам разни червеи!

Оказа се, че да стигнеш на удобно за ритници разстояние до Карок не беше като да излезеш на неделна разходка. Хей Лин се грижеше да имаме чист въздух за дишане, а не зловонните изпарения, надвиснали като тежка мъгла между голите хълмове. Но виждах, че

онова, с което отначало тя се справяше лесно, с приближаването ни до Червея все повече се превръщаше в борба.

— Добре ли си? — попитах я.

Тя кимна, свила устни.

— Всичко е наред — отвърна. — Но колкото повече се приближаваме... Въздухът не иска да идва насам и можеш ли да го обвиниш?

Сега земята беше хлъзгава от нещо като сива слуз, а краката ми пареха. Застанала неудобно на един крак, аз огледах подметката на ботуша си. Тя бе започнала да се издува на мехурчета, а над нея се виеше лек дим.

— Това е нещо като киселина! — възкликнах. — Разяжда ботушите ми!

— И моите — потвърди Тарани, след като провери. — Трябва да направим нещо.

Ирма вдигна ръце.

— Ще разчистя път — заяви тя и призова Водата. — Дръпнете се малко назад.

Тя отми слузта и остави чиста, мокра и свободна от лиги дيريا, която да следваме.

— Благодарим ти, Повелителке на Водата! — рече Уил.

— Моля, пак заповядайте — ухили се весело Ирма. — Мога да ви направя и водна пързалка, ако искате. Ще спретнем хей там един басейн, ще внесем малко палми... и за нула време ще вдигнем туризма на крака.

Огледах пустинния, мъртъв пейзаж. Трудно бе да си представиш нещо, което по-малко да напомня ваканционен курорт, но чувството за хумор на Ирма е безжалостно.

Продължихме да се влачим, докато най-сетне пред нас не се изправи глуха сива стена — червей, около три пъти по-висок от мен и покрит с невероятно здрави на вид люспи.

— Още ли ти се иска да го сригаш? — попитах Ирма.

— Май няма да свърши особена работа — намръщи се тя. — Но ако ще го фраскаме по носа, май ще е по-добре да намерим лицето му.

Помъкнахме се покрай виещата се стена, която всъщност бе тялото на Карок. Отблизо то все така изглеждаше твърде голямо, че да е част от живо същество.

— Ирма, тази гадост пак почна да ми разяжда ботушите.

— Хмммм...

Тя затвори очи за миг, за да се съсредоточи. Бликна малък извор — мързелив, муден, изобщо не приличаше на нейните обичайни енергични гейзери. Тя го огледа с леко засрамен вид.

— Извинявайте — смънка. — И на Водата не ѝ се иска много да идва насам.

— Ще свърши работа — утеши я Уил.

И свърши, макар че тук слузта бе дълбока до глезените и лепкава като кал.

Вървахме, и вървахме, и вървахме...

— Колко голямо е това нещо?! — възкликна отвратено Ирма.

— Мара каза, че главата му била някъде на юг — спомних си аз. — Да не би да вървим в погрешната посока?

Тарани присви очи и погледна към слънцето, което едва се виждаше през мъглата от отровни изпарения.

— Не — успокои ни тя. — Юг е нататък — тя посочи тъкмо накъдето вървахме. — И сигурно вече не е далече, защото ние...

Тя млъкна и спря, замръзнала от ужас. И аз бях неподвижна — за миг не бях способна да се помръдна.

Пред нас зейна дълбока, черна дупка. Странна, подобна на пещера дупка с редове от шипове отгоре и отдолу и ръбест таван, подобен на... подобен на небцето в някаква чудовищна паст.

— О, не! — прошепнах.

— Назад! — изкомандва Уил. — Бягайте!

Идеята ни се стори отлична. Защото пастта вече напредваше съм нас — доста бързо за такова огромно нещо, а горните шипове се снишаваха, готови да ни набодат.

Тичахме по хлъзгавата болна земя — беше въпрос на живот и смърт Хей Лин съвсем се отлепи от земята и просто полетя. Искаше ми се да можех и аз да направя същото, но моите крила, за беда, служат само за украшение. Зад нас се разнесе стържене — челюстите на Карок се затвориха. Последва тътен — готвеше се да преглътне. Единствено благодарение на късмета и бързите ни рефлексии той преглътна само пръст и скали, без подправки като парченца от Пазителки.

Искаше ми се да продължа да бягам, чак докато стигна Глад, ако не и чак до вкъщи в Хедърфилд, но си имам гордост. А и краката ми започваха да се уморяват, а дробовете ми сякаш аха-аха щяха да експлодират. Спрях. И се обърнах.

На около стотина метра нататък една колосална триъгълна глава се беше обърнала към нас. Воднисти очи с цвят на кал, по-големи от еркерните прозорци на замъка горе, ни гледаха лакомо. Недалеч от нея се виждаше и краят на опашката му — клатеше се бавно насам-натам като на дебнеща котка.

— Е, намерихме носа му — отбеляза Ирма задъхано. — Кой иска пръв да го фрасне?

Доброволци нямаше.

— Трябва да го ударим заедно — предложи най-сетне Уил. — С всичко, което притежаваме. Кимнах.

— Това е единственият начин.

Ирма призова Водата. Хей Лин — Въздуха. Огънят затанцува около Тарани, от Уил засия чиста енергия. А аз поставих длан върху почвата и помолих клетата измъчена Земя да се включи в битката.

— Сега! — призова Уил. — Сега!

Заляхме го с всичко това, запокитихме по него и последната частица от силата ни, и последната трошица магия в нас. Върху него се стовариха вятър, пламъци и ударна вълна, камъни и светкавици пърлеха кожата му.

Отначало той леко се дръпна назад — изглеждаше почти изненадан. После очите му грейнаха със странна, алчна светлина. И тогава той зина с уста и погълна всичко.

Стъписани, ние се взирахме в чудовището.

— Изяде го! — изохка Уил. — Той просто го изяде.

Дори и сега, като го гледахме, виждахме как се издува, става още по-голям, захранен от силата, която бяхме излели върху му.

— Надявам се, че ще има проблеми с храносмилането — изръмжа сърдито Ирма. — Да се пукне дано!

И аз на това се надявах, но той май нямаше намерение да ни угоди.

— Как бихме могли да го надвием? — попита Тарани с треперещ глас. — Как изобщо можем да победим подобно нещо?

— Не знам — обади се обезсърчено Уил. — Може би не можем. Може би този път няма да победим.

Ръката ме болеше. Обърнах я с дланта нагоре. Там, където бях докоснала земята в опит да почерпя сили от болната почва, кожата се бе съсушила и почервеняла, покрита с големи белезникави пришки.

— Това място е толкова болно — прошепнах. — Не съм убедена, че изобщо може да бъде излекувано.

Изведнъж едно малко зелено пламъче затанцува във въздуха над ранената ми ръка и я окъпа в светлина, която някак си поуспокои болката.

— Петънце! — бях изненадана и благодарна. — Петънце, ти не бива да си тук, това място е толкова опасно за теб...

Ала все пак бях благодарна, че е при мен. И макар страхът му да бе толкова силен, че бе почти осезаем, такива бяха и доверието му и топлото сияние на дружбата.

Помощ. Помощ Земята.

Беше едновременно обещание и гореща молба.

— Ще помогна — измърморих. — Ще помогна.

Но не виждах как. Червея бе толкова грамаден, толкова ненаситен, а ако отново го атакувахме, той щеше просто да погълне още повече енергия. Като че лакомията му нямаше край. Няма край...

Изведнъж си спомних думите на Мара: „Захапе ли нещо — край. Той не отпуска хватката си, никога не престава да поглъща — мисля, че не може.“

— Момичета — рекох. — Май ми хрумна една идея...

НОМЕРА С ОПАШКИ

— Вар ли? — възкликна Мара. — Че за какво ви е кофа с вар?

— Или някаква боя. Два цвята би било добре, а три — още по-добре.

— Е, аз имам глазури. Но те се правят много трудно. Не искам да ги пиляя за някакви несъществени глупости.

Погледнах я право в очите.

— Да се отървете от Карок достатъчно важно ли е?

Тя се разсмя със суровия си смях, после млъкна.

— Сериозно ли говориш?

— Много сериозно.

— Вземете каквото искате. Само че... — Тя се подвоуми.

— Да? — насърчих я.

— Видях те как направи онази праскова. Знам, че вие сте нещо повече, отколкото изглеждате. Но Карок е ужасен враг. Внимавайте!

Кимнах сериозно.

— Ще внимаваме.

Когато вече бяхме преполовили улицата, тя изведнъж се спусна след нас.

— Чакайте! — извика, докато връзваше шал около раменете си.
— Идвам с вас.

— Но, Мара...

— Каквото и да смятате да правите, някой трябва да го види. Някой трябва да знае. Как бих се почувствала, ако просто излезете през вратата ми и никога повече не се върнете?

— Ще се върнем — уверих я твърдо.

— Трябва да знам.

— Ами Тади?

— Оставих го при съседката.

— Не, искам да кажа... — Не можех да изрека: „Ами ако никога не се върнеш?“, макар че тъкмо това си мислех. — Той има нужда от майка си.

— И тя ще бъде с него — каза Мара просто. — Не смятам да рискувам. Но там трябва да има някой от Глад.

На площада търговците с празни погледи изведнъж някак си се пооживиха.

— Какво става, Мара? — провикна се онзи, който по-рано се бе опитал да ми продаде сандъче. — Пак ли отиваш да видиш Червея?

— Може и така да е — сопна му се Мара.

— Успех ви желая тогава.

Две от перачките също отпавиха благопожелания. Но едната ни изгледа сурово.

— И да не го размърдате пак.

— За какво говориш, Ина? — попита остро Мара.

— Говоря за това, че ако хората оставят на мира звяра, тогава и той може да ни остави на мира. Хубава работа са си намерили някои!

— Ина, той ни унищожаваш! Ако затваряш очи и се преструваш, че го няма, това няма да го накара да се махне.

— О, да, вървете го пощурете, това казвам и аз. Ами ако реши да зареже замъка и да понамине към града?

Изведнъж още една перачка се изправи.

— Не бъди такава страхливка, Ина! — натърти тя. — Щом Мара и нейните приятелки са решили да опитат нещо с Червея, и аз отивам с тях.

Тя започна да сваля престилката си.

— Но... — Вторачих се в жената.

Като всички в Глад, и тя бе ужасно мършава. Не беше стара, но вече не беше и млада, и не ми изглеждаше да притежава каквито и да било магически сили. Какво ли според нея можеше да направи тя на Червея, ако я нападнеше?

— И аз идвам — заяви продавачът на сандъчета, докато прибираше сергията. — Тук търговията нещо много бавно върви.

— Но... — издърдорих.

— Карай — рече тихо Ирма. — Нека погледат! А може би най-храбрите ще помогнат на Уил да му отвлече вниманието.

Когато напуснахме Глад, с нас тръгнаха около четирийсет-петдесет от обитателите му — почти цяла армия. Разбира се, тази армия Червея можеше да я глътне само с едно мляс, ако нещо се объркаше.

— Трябва да се получи — измърморих под носа си. — Просто трябва... — И беше голяма утеха, че Петънцето бе кацнало на рамото ми — малко топло сияние от кураж и доверие.

С толкова много хора се наложи да променим мъничко нашия план.

— Той не може да бъде едновременно на две места — заяви Хей Лин. — Аз ще се опитам да отвей всичките изпарения с едно яко духване, така че там да може известно време да се диша спокойно. Дръжте си шапките!

Жителите на града погледнаха озадачено.

— Тя е Повелителката на Въздуха — обясних. — И освен ако не искате да си изгубите шапките, най-добре направете точно каквото ви казва.

Едва млъкнах и лъхна първият мощен повей, последван незабавно от втори, по-силен. След минута се вдигна цяла буря, толкова силна, че събори един-двама на земята. Вихърът се изви надолу по хълма към Карок, врязвайки се в зловонната мъгла като весло във вода.

— Готово — рече Хей Лин и остави вятъра да се уталожил до силен бриз. — Сега вече се диша.

Разбира се, вероятно по този начин, освен всичко друго, бяхме известили на Карок, че идваме. Но в известен смисъл това също беше част от замисъла.

— Сега е мой ред — обади се Ирма. — Време е за яко пролетно чистене.

Секунди по-късно водата се спускаше с рев и грохот надолу по хълма и отмиваше разяждащата сива слуз.

— Сега вече може да се ходи — заяви самодоволно тя.

Хората от Глад се дивяха, а Мара бе добила горд собственически вид.

— Казах ви аз, че те не са обикновени непознати — обясни тя, като се мъчеше да не изглежда толкова стъписана.

— Време е да отвлечем вниманието му — подкани Уил. — Всеки, който иска, може да дойде с мен.

— Запомни, само трябва да привлечете вниманието му — обърнах се към Мара. — Не рискувайте. Не се приближавайте прекалено до него.

Тя кимна мрачно. Уил се запуска по хълма и повечето хора от Глад я последваха. Забелязах, че Мара крачи рамо до рамо с нея.

— И ние трябва да вървим — подсети ни Тарани. — Нямаме много време. А колкото сме по-бързи, толкова по-безопасно е за онези хора.

Докато Уил и нейната малобройна армия се насочваха към главата на Карок, нашата цел беше опашката му.

Щеше ли да стане? Умолявам, умолявам, нека се получи...

Главата на Карок бавно, тежко се извърна, за да проследи най-голямата група хора. Пламенно се надявах, че поне за известно време той няма да забележи Тарани, Ирма, Хей Лин и мен, докато се промъквахме към грамадната му опашка.

— Първо бялото — подадох аз гърнето с глазура на Хей Лин. — Винаги най-важно е полагането на добра основа.

— Корнелия Хейл, стилистката на звездите — измърмори Ирма. — И на гигантските чудовища...

Тряссс! Уил метна първата си светкавица. Жителите на Глад се разкрещяха, разтанцуваха и разпищяха с всички сили, като замеряха Карок с камъни.

— Сега — изрекох напрегнато. — Два бели големи кръга...

— Знам — отвърна Хей Лин и подскочи във въздуха, стиснала гърнето с глазурата. — Два бели кръга — веднага!

Засега опашката не помръдваше, с което ни улесняваше. А глазурата вероятно бе много по-добра от варта, за която първоначално се бях сетила — не се разтичаше толкова и по-добре залепваше за грапавите сиви люспи.

Откъм главата на Карок се разнесе мощно съскане. „О, внимавайте, внимавайте — помислих си. — Той е толкова огромен, а е и по-бърз, отколкото си мислите...“

Огромната опашка замахна и потрепери, но Хей Лин успя да отскочи невредима. Надявах се Уил и нейната храбра малка войска да внимават също толкова.

— Сега — синьо — подадох глазурата на Ирма.

— Назад! — чух Уил да вика. — Дръпнете се назад!

Тръпка разтресе дългото змиевидно тяло като малко земетресение. Дали не се подготвяше за атака?

— По-бързо, по-бързо, по-бързо... — изсъсках.

— Бързам! — измънка Ирма под носа си и положи течната синя глазура в спретнати дъги и петна. Хей Лин се спусна надолу. Взе от мен червената глазура и нанесе завършващите щрихи...

— Бягайте! Бягайте!

Сега крещеше не само Уил, чуваха се много гласове — едни твърди, други обхванати от паника. Мара и неколцина от другите се втурнаха покрай нас и усетих кратък изблик на благодарност, че не са си загубили ума и тичат в правилната посока, за да предизвикат Карок да ги последва... Но къде беше Уил?

И тогава огромната глава се втурна назад със зинала паст и зъби, големи колкото мен. Прииждаше все по-близо. Насочваше се към нас. И въпреки че тъкмо това исках, пак ме обзе вцепеняващ ужас, чувствах се парализирана, като гледах тези огромни горящи очи толкова отблизо...

— Тарани... — трябваше да я сръчкам с лакът.

— Да — отвърна тя. — Да...

Положих длан върху земята и тласнах. Зад мен опашката се издигна във въздуха от моя тласък. Изведнъж пред Карок застанаха две горящи очи, а огромна червена уста блъвна огън като от дракон. Това, че погледът на дракона бе леко кривоглед, се надявах да не му направи впечатление...

Карок се спря само за секунда. После се отдръпна назад, зина още по-широко и захапа.

— Според вас кога ще се усети? — попита застаналата до мен Ирма с почти нехаен тон.

— Всеки миг.

Откъм Червея се разнесе оглушителна давеца кашлица. Земята се разтресе. Люспите му се издуха и разтегнаха, докато се мъчеше да се отдръпне. Но май Мара беше права — захапеше ли нещо, не го пускаше. Дори и когато то се окажеше собствената му опашка.

Трябваше да мине доста време, докато гърчовете на Червея стихнат.

— Къде е Уил? — попитах нервно Мара. Те трябваше да са заедно и да водят Карок обратно към нас.

— Не знам.

Не беше пострадала, нали? Не беше... Без съмнение щях да усетя, ако с нея се бе случило нещо лошо.

— Уил! — провикнах се. — Уил, къде си?

Земята отново се разтресе — Червея се мяташе и се напъваше в опити да изплюе опашката си. Препънах се, после продължих нататък в трескаво търсене.

Тя лежеше на кълбо на земята, свила се настрана. Сърцето ми едва не спря, но тогава забелязах, че мърда.

— Уил!

— Да — изрече го почти без дъх.

Дали Карок не я беше наранил?

— Добре ли си?

— Нищо ми няма. Само да... си поема... дъх...

— Какво стана?

Тя направи гримаса.

— Събори ме... собствената ми... армия. Случайно, разбира се...

Тя се опря на земята, седна и започна да наблюдава гърчовете на Карок.

— Нищо ми няма — рече тя. — Не е ли по-добре... да се заемаш... с останалото?

— Аз ли?

— За това... трябва... земна магия. Задачата е твоя, Повелителке на Земята.

Беше права. Макар че не само една стихия бе пострадала, лакомията на Карок бе изтощила и изтормозила най-вече земята. Но прочистването и изцеляването на тази земя бе колосална задача, а като се сетех колко трудно беше да накараш дървото да роди някаква си мъничка прасковка... не знаех дали мога да се справя. Откъде ли щях да взема сили?

Помощ?

Усмихнах се.

— Благодаря ти, Петънце. Знам, че ще ми помогнеш.

Непоклатимата му вярност ме сгръваше — мъничка точица от топлина, но то беше само една мъничка зелена искрица...

Много помощ. Далече и близо.

Далече ли? Вероятно говореше за зелените искрици, които бяха избягали в Хедърфилд. Но близо? Освен Петънцето не бях видяла и проблясък от зеленинка.

Мрак. Страх. Ужасът да бъдеш налапан, погълнат и затворен в този лепкав мрак завинаги — никаква светлина, никакъв въздух, никаква радост и растеж... Отново ме завладя онзи кошмар наяве, който сякаш ме преследваше заедно със зелените искрици. И тогава разбрах къде наблизко са роднините на Петънцето.

Вътре в Червея.

В един налудничав миг ми се прииска да сграбча нещо остро и да разпоря неуязвимата му кожа. Но тогава осъзнах, че не това ми трябва. Петънцето не беше тяло — то беше светлина, и топлина, и дух. И не в колосалния търбух на Червея трябваше да търся погълнатите от Карок, а в мрака на неговата алчна душа.

Потръпнах от тази мисъл.

— Уил — помолих тихо. — Май имам нужда от малко помощ.

Не беше необходимо да казвам нищо повече — тя разбра и извади Сърцето. Дълго се вирах в нежната му светлина — поемах я, трябваше да бъда сигурна, че нося спомена за нея и нейното сияние в себе си. Много ме беше страх, че там, където отивах, щеше да е трудно да се вкопчиш дори в спомена за светлината.

Потиснах тръпките, пресегнах се и поставих длан върху люспестата буза на Червея. Люспите бяха грапави — бях си ги представяла смъртно гладки и остри като кожа на акула.

Страх и мрак. Мрак и алчност. Не исках да ходя там.

Нямах избор.

Затворих очи и се оставих кошмарът да ме погълне.

Има всякакви видове мрак.

Има го хубавия сумрак с първите звезди и чуруликането на закъснелите птици, а може би и с мирис на люляци, когато спиш лете на палатка.

Има го уютния мрак, когато дъждът плющи по прозорците, а вие сте запалили няколко свещи, пиете чай и ядете сладкиш, а някой разказва история.

Има го спокойния мрак, когато си уморен, а леглото ти е меко и топло и на теб ти се иска само да затвориш очи и да заспиш.

Има го злокобния мрак с паяците и паяжините, който изпълва мазето, когато лампите не светят и всеки звук става страшен и тайнствен.

Има всякакви видове мрак. Но никой от тях не прилича на мрака на Червея.

Този мрак те докосва. Изпълва те. С всеки дъх поемаш все повече от него. Това е мрак без надежда за зора, безкрайно задушавашо нещастие, което поглъща всичката радост, всичката сила, всичкия живот. Това е безсърдечна бездна. А аз бях пленница в него.

Търсех... търсех нещо, но почти не си спомнях какво. А и какво значение имаше? Тук нищо загубено никога не се намираше. Как можеш да търсиш нещо там, където е толкова тъмно, че все едно си сляп? Безнадеждността ме поглъщаше. Чувствах как мракът ме гризе и изпива силите ми.

— Няма да живееш дълго.

Тътнещ, студен глас в мрака. Гласът на Карок.

— Кой го казва? — отвърнах с механична дързост, но без сърце. Знаех, че е прав.

— Хубаво малко момиченце. Толкова свикнало със слънчевите лъчи, похвалите и лесните победи. Е, този път няма да стане, момиченце. Този път печеля аз.

Мъничък гняв бликна в мен.

— Ти си само един голям червей. А в момента поглъщаш собствената си опашка. Що за победа е това?

Студена, алчна ярост се стовари върху мен — искаше да ме накара да млъкна, да ме смаже, да ме унищожи.

— Ти си моя. Ти дойде тук. Тук не ми трябва уста, за да те погълна. Хванах те и няма да те пусна. Няма да живееш дълго. Няма да ти се иска да живееш.

Малкият ми гняв стихна. Затворена в това студено и мрачно нещастие, защо ли да искам да живея? Тук нямаше надежда. Ни капка. Защо изобщо дойдох тук?

Търсех. Търсех нещо...

И тогава, невъзможно, сред огромния безкраен мрак се появи мъничко сияние. Малко зелено сияние. Петънцето.

Петънцето ме бе последвало дори и в мрака на червея. Мъничката му светлинка трепереше от умора и страх и се боях, че то ще живее дори по-кратко и от мен. Но то беше тук. И в неговата светлина се долавяше ехо от една по-велика светлина, по-велика сила. Изведнъж си спомних Сърцето.

— Помогни ми — прошепнах. — Помогни ми сега.

Изведнъж разбрах, че не съм сама. Разбрах, че не съм слаба. Знаех, че някъде съществуват слънчеви лъчи, и приятелство, и надежда.

— Съжалявам, Червею — рекох тихо. — Според мен току-що изгуби битката.

Спомнях си слънчевата светлина, спомнях си зеленината и избуялите треви и цветя — разперих широко ръце и ги повиках. И те заприиждаха от мрака на рояци — първо по две-три, после — десетки, а после — цял радостен вихър, танц на зелените искрици, безбройни като звездите.

С тънък писък на ярост мракът се отдръпна, започна да се свива, да се свива от безкрай до трошица, от безбрежност до почти нищо. А аз отворих очи.

Стоях сред буйна и искряща зелена вихрушка. Толкова зелена, че за миг не виждах нищо друго. Дива радост се надигна в мен, радост, че най-сетне съм свободна от мрака.

Безмълвна вълна от благодарност ми каза колко щастливи са зелените искрици.

— Вървете — подканих ги нежно. — Вървете и излекувайте тази земя.

И те се издигнаха и отлетяха.

Гледката си я биваше! Свежа трева се стелеше по голите хълмове, все едно се развива огромен килим. Мъртви дънери избухваха в зелен листак. По голите клонки на изсъхналите боровинкови храсти се появиха листа, после — цветове и най-сетне плодове направо пред очите ни.

— О! — възкликна тихо Мара. Беше зяпнала.

По измършавялото ѝ лице потекоха сълзи — сълзи на радост и почуда. Доста време мина, преди да се окопити достатъчно, че да може да говори.

— Май ще трябва отново да сменим името на града — промълви най-сетне тя. — Май отново ще заживеем в град Изобилие.

От Карок не бе останало почти нищо. Покрай стените на замъка, където лежеше, сега имаше тъмен и противен на вид ров, а на дъното му — много тънко червейче, което като че все още се мъчеше да си изяде опашката.

Със скърцане на отдавна неизползвани лостове замъкът Изобилие най-сетне свали подвижния си мост. Първи по него премина сам принц Флориан.

Изглеждаше като съвършения принц от приказките — буйна руса коса, синьо кадифе, лице, красиво дори и толкова измършавяло.

— Радостен ден! — възкликна той. — Радостен, радостен ден! На кого трябва да благодаря за избавлението?

Изведнъж всички впериха погледи в мен. Всички, включително и красивият принц Флориан.

ТАНЦИ ДО СРЕДНОЩ

А след това имаше бал. Подготовката беше истинска лудница.

— Принц Флориан ги изпраща — обяви една елегантна белокоса дама, която се оказа Нейно величество майка му, кралица Флора. Подире ѝ ситнеха пет прислужници, всяка от тях понесла блестяща рокля. — Може би ще позволите на моите прислужници да ви помогнат за вашите фризури?

— Тъъ... да... — отвърнах, като си мислех, че точно в момента имам нужда най-вече от хубав горещ душ. Но излезе, че за щастие и банята е включена в дневния ред. Баня, ароматизирана със свежи листенца от розите, които отново покриваха стените на замъка. А по-нататък последва такова фризиране и гримиране, че в сравнение с него подготовката за фотосесията на господин Сахарино приличаше на мацането за домашен карнавал. Наконтиха ни, напудриха ни, напарфюмираха ни и ни нагримираха здравата. Всичките. Но дали си въобразявах, или прислужниците поработиха мъничко по-яростно над мен?

Донесоха роклите. Яркорозова за Уил, лавандулова за Хей Лин, тъмносиня за Ирма, а за Тарани — великолепно огненочервено.

Моята беше бяла. О, тук-там имаше и зелено — малки тюркоази, вшити в подгъва и по деколтето. Но иначе подозрително приличаше на булчинска рокля. Какво ставаше тук?

— Принц Флориан ли я изпрати? — попитах прислужницата, която ми помагаше да я облека.

— О, ами... всъщност Нейно величество кралица Флора, неговата майка. Но съм убедена, че принцът одобрява.

О, така ли?

Но явно последният щрих бяха пантофките.

— Те — рекох, а в ума ми се прокрадваше ужасно подозрение — са стъклени!

— О, уверявам ви, милейди Корнелия, те са много здрави! Никакъв проблем за някой с такова деликатно телосложение като

милейди.

Не от порязване и счупване се боях. Но май нямаше начин да се отърва от тия смотани обувки, без да съм груба. Показаха се изненадващо удобни. И злокобно по мярка.

— Уил — изплаках. — Тук да не правят никакви магии?

— Не мисля. Защо?

— Ами, не знам. Роклята, тия тъпи пантофки...

— Прекрасна си — заяви тя.

— Знам — смънках нещастно.

И нещастieto ми само стана още по-голямо по-късно, когато музиката засвири, а принц Флориан се приближи до мен и ме попита с елегантен, съвършен маниер, дали не бих благоволила да открия бала с него.

Като че не съществуваше учтив начин да откажа. И докато той ме въртеше по дансинга — оказа се и прекрасен танцьор — целият двор гледаше одобрително и всички грееха в очаквателни усмивки. Явно си мислеха, че тази история трябва да свърши точно така. И когато след, както ми се стори, безкраен брой танци прекрасният принц поведе своята партньорка със стъклени пантофки извън гъмжащата от хора бална зала към отново разцъфналата розова градина, никой не се изненада.

— Тъ... добре ли ти е? — попита той. Изведнъж бе загубил елегантната увереност, която демонстрира на дансинга. — Да не би да ти е студено? Ще ти донеса шал.

— Добре съм — отвърнах напрегнато. Просто трябваше да му го кажа. В очите. Все някак щеше да го преживее...

— Ами... такава... — той мънкаше и заекваше. — Имам да ти казвам едно нещо.

— Всъщност аз също имам да ти казвам нещо.

— О? — изглеждаше изненадан. Вероятно обичайният сценарий за тези неща не изискваше от момичето да каже нещо по-различно от „да“.

Последва неловко мълчание.

— Много ми е неудобно — призна принцът най-накрая, — но трябва да ти кажа, че не можах да се влюбя в тебе.

— Ох, слава богу! — изпълни ме облекчение. — Искам да кажа, би било много хубаво, но...

Той се усмихна.

— Да. „Но“.

— Просто ми се струваше, че май всички това очакваха. Роклята, стъклените пантофки...

— Знам. Но ти не си ли... наистина ли не си ни най-малко влюбена? — Той ме погледна нервно. — Защото със сигурност не бих искал да нараня чувствата ти.

Разсмях се.

— Ни най-малко! — заявих убедено. „Не в теб“ — додадох мислено. Мислех си за Калев. Един герой от приказките ми стигаше.

— Добре. Толкова се радвам! Защото, разбираш ли, има една Анна...

— Анна? — помислих си за наконтените красавици в балната зала и не можах да потисна избликлото любопитство. — Коя е тя?

— Сладкарката, която приготвя десертите. Или поне ги приготвяше, докато все още имаше от какво да се приготвят. А после се превърна просто в причината да остана жив.

Брей, брей, помислих си. Принц Флориан беше пълен с изненади. Под тези елегантни царски дрехи без съмнение туптеше вярно и необикновено сърце. Почти се изкуших да остана, за да видя какво ще стане, след като той обяви годеща. Не мислех, че Нейно величество кралица Флора, неговата майка, ще бъде много щастлива, а и някои от придворните му без съмнение щяха да се вцепенят от разочарование. Но народът на Изобилие щеше да го одобри.

— Честито! — поздравих го. — И късмет.

Той грейна.

— Благодаря ти. Може би вместо това, като си родим деца, ще се согласиш да им станеш кръстница?

Усмигнах му се, все още замаяна от облекчението.

— Ще си помисля.

Някъде часовникът на замъка започна да бие. Дванайсет пъти, сигурна съм. Изхлузих стъклените пантофки.

— Вземи ги — подадох ги на принца. — Дай ги на Анна. Убедена съм, че ще ѝ паснат идеално!

Много по-трудно ми бе да се сбогувам с Петънцето. Но Оракулът, след като ни върна обратно в Хедърфилд, имаше една утешителна новина за мен.

То избра да бъде твой приятел, Пазителко. А истинските приятели не бива да бъдат разделяни навеки. Сигурен съм, че ще го видиш отново.

— Той може ли... понякога да ми идва на гости?

Съвсем възможно е. Духовете като Петънцето не са ограничавани от същите закони на Времето и Пространството като телесните създания, и тъкмо затова то и неговият род дойдоха при теб. А то е необикновено храбър и упорит Дух, нали?

— Да — отвърнах. Не можех да сдържа усмивката си. — Точно такъв е!

Но първият, който ме посети, след като се прибрах, не беше Петънцето. Отворих вратата, и кого да видя в коридора — Ейси Джоунс, стиснал куфарчето си.

— Здравей, Корнелия — пусна той бляскава усмивка, — може ли да вляза?

— Предполагам — поканих го малко кисело аз. Нямах да се оставя усмивката му да ме подлъже втори път. Или пък трети?

— Предполагам, че вече си го видяла...

Той извади от куфарчето списание. Май беше „Суперактуално“.

— Не.

Прекалено бях заета, пък и според мен този брой още го нямаше по будките.

Той ми го подаде. На корицата, неземно красива и по-велика от живота, се мъдреше моята физиономия, обрамчена от качулката на наметалото на Червената шапчица. В косите ми проблясваха яркозелени светлини. Една от тях сигурно е Петънцето, помислих си.

Имаше и заглавие. С главни букви. Пишеше: „ТОВА МОМИЧЕ Е ВЪЛШЕБНИЦА“.

Лилиан го грабна.

— Нека видя, нека видя! — занарежда тя. — И аз искам да го видя!

Безмълвно я оставих да го вземе.

— В списанието направо се влюбиха в снимките ти — рече Ейси. — А господин Сахарино е невероятно доволен. Всъщност толкова

доволен, че ти предлага фантастична възможност!

Стоеше там, усмихваше се и ме чакаше да попитам каква е тази фантастична възможност. Не го направих. Усмивката му малко се вдърви.

— Новата му есенна колекция е бляскаво творение, което се нарича „Космически ангели“. Би искал ти да я демонстрираш!

— О... Аз си мислех, че ме уволнихте?

— Корнелия... това беше просто недоразумение между приятели. Малко артистичен темперамент... Знаеш как е. Ти самата донякъде го притежаваш, сецаш се, и аз се възхищавам от това. От теб ще излезе зашеметяващ Космически ангел!

Усмивката му отново лъсна и за миг изглеждаше почти топла. Но всичко това бе само на повърхността. Той изобщо не ми се възхищаваше и единствената причина да е тук беше, че господарят му го е пратил. Той не беше чудовище — беше най-обикновен човек с най-обикновени недостатъци. И все пак, докато го гледах как ми се хили с тази лъскава усмивка, като че мярнах в очите му с цвят на кал трошица, само трошица от студената алчност на Червея.

— Не, благодаря — отказах му. — Боя се, че имам други планове. Той направо се стъписа. Явно не бе свикнал да му отказват.

— О... Ами... Господин Сахарино ще остане страшно разочарован.

— Съжалявам.

— Да. Ами...

Не показваше признаци, че си тръгва, затова му протегнах ръка.

— Довиждане, господин Джоунс.

— Ейси. Наричай ме Ейси — погледна ме невярващо. —

Сигурна ли си...

— Съвсем сигурна.

— Е, тогава... Довиждане, Корнелия. Най-сетне се махна.

Лилиан ме погледна.

— Не искаш ли да те има на още снимки?

— Не, Лил.

— Това е хубаво, защото там си много грозна! Цялата си зелена!

Тя ме погледна с очакване, убедена, че ще я наградя и ще я загъделичкам или поне ще ѝ кажа нещо обидно. Вместо това се разсмях и разроших косата ѝ.

— Престани! — викна тя. — Какви планове?

— За какво говориш, миличко?

— Каза на онзи мъж, че имаш други планове.

— Имам.

— Какви?

— Ами... не ти ли се иска да си поиграем? Или да отидем да гледаме онзи филм, дето ми говореше за него.

Тя облещи насреща ми озадачени сини очи. После се въртна на пета и побягна от стаята.

— Мамо, мамо! — реवेशе тя. — Помощ! Корнелия се държи мило с мен!

Тези малки сестрички! Човек не може с тях, но и без тях не може.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.